

Aparences

Fotografia a la
Col·lecció Banc Sabadell

Bleda & Rosa, Cristina de Middel, Carmela García,
Ferran Garcia Sevilla, Chema Madoz, Isabel Muñoz,
Mabel Palacín, Perejaume, Mònica Planes, Juan Uslé

Isabel Muñoz. S/T (sèrie Meveves), 2008

Organitzen

B Sabadell

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona

Direcció

Carme Sais

Equip tècnic

Famers Cabra i Diana Sans

Administració

Consol Vilà

Públics/Mediació

Patricia Castel Novo,

Eloi Martínez, Adela Vilar,

Bàrbara Rodríguez

i Laura Pagans

Muntatge expositiu

17741

Disseny

Durana Monguilod

Amb el suport de

Diputació de Girona

B Sabadell
Fundació

Girona
Cultura

Patrocinen

iGuzzini

Omon
PATROCINADOR TECNOLÒGIC

MVIC

CONTEXT
libreria cafè

La fotografia contemporània ocupa un lloc destacat en la Col·lecció Banc Sabadell. La selecció d'obres que componen l'exposició "Aparences" convida l'espectador a entrar en el joc infinit entre aparença i realitat: entre coneixement superficial i coneixement profund, entre el que és i alhora no és.

En l'art, l'aparença no és una percepció falsa o incompleta, sinó una qualitat estètica. El bell és aparença, quelcom que els sentits perceben immediatament, però l'art exigeix un examen atent, més enllà d'aquest coneixement sensible.

"Aparences" ens ofereix alhora preguntes i respostes sobre què és veritablement la realitat: què és aparent i què és real.

Aparences

Isabel Muñoz

Barcelona, 1951
S/t Mevlevi, 2008

Una tècnica tradicional de revelat —la platinotípia— i l'ús de grans formats són recursos utilitzats per Isabel Muñoz en les seves obres com a mitjà per reforçar el seu discurs, la passió pel cos com a forma d'aproximació a l'estudi de l'ésser humà. Una passió que, ja des de les primeres sèries, marca l'inici d'un recorregut per nombroses cultures amb el qual Muñoz busca capturar la bellesa del cos humà, ja sigui en balls i ritus tradicionals com en determinades realitats i problemàtiques en què l'artista centra la mirada i hi estableix un compromís social.

S/t Mevlevi forma part de la sèrie *Mevlevi*, sobre les cerimònies de dansa meditació turques.

Chema Madoz

Madrid, 1958
Sense títol, 2017

Madoz va començar el 1990 a desenvolupar un concepte propi d'*objectes*, un univers personal que indaga sobre les trampes de la visió i planteja un pensament que es resol en la mateixa imatge sense renunciar a la ironia, el sentit de l'humor i la poesia visual.

El fotògraf compon imatges de manera senzilla, amb elements mínims i amb instruments bàsics en la vida, aliè sempre a les noves tecnologies. La utilització del blanc i negre genera un tipus d'imatges més abstracte i dota el seu treball d'una certa màgia.

Cristina de Middel

Alacant, 1975
The Journey (Sèrie *Midnight at the Crossroads*), 2018

Després de deu anys treballant en premsa i com a fotògrafa humanitària, De Middel es va apartar de la mirada documental i va iniciar el seu treball d'investigació sobre l'ambigua relació entre la fotografia i la veritat.

The Journey, de la sèrie *Midnight at the Crossroads* (2018), és un treball en col·laboració amb Bruno Morais sobre les formes de representació de l'espiritualitat africana, seguint l'esperit d'Èsù, una divinitat que controla el moviment de la vida. *The Journey* situa aquesta presència divina a les platges d'Ouidah, al Benín.

Bleda & Rosa

Maria Bleda, Castelló 1969/ José M. Rosa, Albacete, 1970
VII Girona. (De la sèrie *Promptuari*.
Notes a l'entorn de la Guerra i la Revolució), 2011

Bleda & Rosa van iniciar un treball conjunt des que van coincidir a l'Escola d'Arts Aplicades de València. D'aleshores ençà, s'han dedicat a fotografiar espais i llocs amb una forta càrrega simbòlica, confrontant i posant en diàleg diferents elements inscrits en la història que ens permeten activar, des del present i a través de la tensió entre text i imatge, noves lectures o narratives.

L'obra, formada per nou fotografies i un text, forma part del treball *Promptuari. Notes a l'entorn de la guerra i la revolució*, que reflexiona sobre les revolucions dels segles XVIII i XIX —en aquest cas, el setge a Girona de 1809— que varen acabar amb l'Antic Règim a Europa.

Mabel Palacín

Barcelona, 1965
180° In the City. Finestres 10, 2011

El món contemporani de la imatge, i la relació que estableix l'espectador amb la percepció de la realitat, és un dels temes principals en l'obra de Mabel Palacín.

180° In the City. Finestres 10 pertany al projecte presentat a la Biennal de Venècia de l'any 2011. *Finestres 10* mostra un edifici —actualment, una escola— convertit en un bloc d'habitatges mitjançant l'*attrezzo* artificiosos de tot allò que apareix rere els finestrals, amb tota mena de detalls i d'històries íntimes a mig explicar. Els objectes i els personatges són figurants que també escenifiquen una representació, tal com passava en les *vedute*, en les quals el pintor representava escenes que imitaven la realitat, però que eren inventades.

Carmela García

Lanzarote, 1964
Sense títol (embarcador), sèrie *Paradís*, 2005

La identitat femenina analitzada des d'una òptica activista i compromesa compon el centre neuràlgic de l'obra de Carmela García. Bàsicament, l'autora utilitza la fotografia per escenificar una narració o una situació concreta, i recupera el sentit de representació que havia assolit la pintura abans de les primeres avantguardes. No són instantànies preses de la realitat, sinó composicions estudiades i volgutament artificials al servei d'una idea, però també d'una estètica acurada, que dialoga, de manera retroactiva, amb la història de l'art.

A la sèrie *Paradís*, Carmela García recrea uns paisatges sense homes on la figura femenina passeja, reposa o deambula sense una direcció concreta.

Fotografia a la Col·lecció Banc Sabadell

Perejaume

Sant Pol de Mar, 1957
Butaques al delta de l'Ebre, 1988

A finals dels anys vuitanta, amb la restauració integral del Palau de la Música Catalana, Perejaume va poder dur a terme una acció interdisciplinària entre acció conceptual, fotografia i *land art*. Així, va fer traslladar un bloc de 49 butaques de l'edifici modernista de Domènech i Montaner al bell mig del delta de l'Ebre, per contraposar l'escenari modernista amb el desert de la sorra del Delta, fotografiat en blanc i negre. La platea, el lloc habitual dels espectadors passius, n'esdevenia la protagonista, en un joc de mirar i ser mirat, de tema i d'absència, d'escenografia i de paisatge real, el precedent directe del sostre de butaques/muntanyes del Gran Teatre del Liceu.

Juan Uslé

Santander, 1954
Mayofrío, Amberes, 2002

A més de pintor, Juan Uslé ha estat sempre un fotògraf abstracte, en línia amb la seva pintura. Aquesta obra fotogràfica, amb tot, és menys coneguda, ja que no és habitual trobar-la en exposicions ni en el mercat. La llum, l'ús del color i les àrees de llum i de fosc que trobem a la seva obra plàstica són signe d'identitat també de les seves fotografies.

A *Mayofrío, Amberes* trobem els fragments de la gramàtica urbana d'Uslé que són presents en tota la seva obra.

Ferran Garcia Sevilla

Palma de Mallorca, 1949
Fotos de la lluna en apnea, 1969

Els primers treballs de Ferran Garcia Sevilla de finals dels anys seixanta —fotografia, cinema, *body art*, *performance*, textos— van situar-lo en un lloc significatiu en l'art conceptual del país amb obres experimentals i de crítica política. Des dels anys setanta, partint de textos dels teòrics de la ciència i dels filòsofs clàssics i moderns, la seva obra se centra en l'àmbit lingüístic i en els límits de la imatge i la seva representació.

Fotos de la lluna en apnea pertany a aquest programa dels límits de la imatge, fotografies fetes sense respirar, fins al límit possible, realitzades a les platges de Mallorca

Mònica Planes

Barcelona, 1992
S/t (28 de febrer). Sèrie *Visualitzacions de l'espai del no-res*
S/t (14 de març). Sèrie *Visualitzacions de l'espai del no-res*
S/t (6 de juny). Sèrie *Visualitzacions de l'espai del no-res*, 2014

Les *Visualitzacions de l'espai del no-res* ens posen davant estructures descontextualitzades del paisatge urbà per fer-nos adonar de la seva existència autònoma. Tenen en comú la desvinculació amb l'entorn i una aparent manca de sentit. Abraçar l'espai del no-res significa valorar-lo per si mateix i pensar-lo, des de la creativitat, per fer possible allò inimaginable. Un cop assumit, s'adopta una postura activa en la lectura de l'entorn i, com l'autora, s'expandeix la mirada, incorporant-hi alhora la perifèria del pensament i la seva força transformadora.